

Arrest

**nr. 164 660 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 25 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam de Schengenzone binnen op 3 januari 2015 via Frankrijk. Hij was in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een visum type C, dat geldig was van 22 december 2014 tot 14 juni 2015. Het visum was uitgereikt door de Franse ambassade te Algerije om verzoeker toe te laten een familiaal bezoek af te leggen.

1.2. Op 9 september 2015 meldde verzoekende partij zich met een Belgische vrouw aan bij de burgerlijke stand van Ieper teneinde een verklaring van wettelijke samenwoning af te sluiten. Deze wettelijke samenwoning werd het voorwerp van een onderzoek bij het parket van de procureur des Konings. Er is geen informatie beschikbaar in het administratief dossier, noch wordt deze verstrekt door de

verzoekende partij, waaruit zou blijken dat dit onderzoek werd afgerond en dat de wettelijke samenwerking geregistreerd werd.

1.3. Op 23 oktober 2015 gaf de verwerende partij de verzoekende partij bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 2° in volgende gevallen:

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 3, eerste lid, van de wet)

Regelmatig verblijf verstreken.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.”

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat naar het oordeel van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid betreft. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...).”* Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 8 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Verwerende partij vermag in haar nota niet vooruit te lopen op de behandeling van de grief betreffende artikel 8 van het EVRM door de Raad. Deze hogere verdragsnorm wordt ook weerspiegeld in het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpt verzoeker de schending op van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Art 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat er rekening werd gehouden met het familieleven van verzoeker. Nochtans werd door verzoeker samen met zijn vriendin een verklaring van wettelijke samenwonen afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te leper. Deze informatie kon onmogelijk onbekend zijn geweest voor verwerende partij.

Er rust op verwerende partij een verplichting voortvloeiend uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om, telkens wanneer een beslissing tot verwijderen genomen wordt, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokkene.

Het staat buiten kijf dat verwerende partij geenszins deze verplichting heeft nageleefd.”

3.2. Er is een lopend onderzoek naar de verklaring van wettelijke samenwoning die verzoeker en zijn vriendin hebben afgesloten en verzoeker concretiseert nergens zijn gezinsleven met deze vriendin, zodat niet blijkt of verzoeker wel een gezinsleven met haar leidt. Alleszins, verzoeker kan niet dienstig stellen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij een vriendin heeft. Immers stelt de bestreden beslissing *“Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.”* Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantooit dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen enkel contact met het land van herkomst. Een terugkeer naar het land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn. Verzoeker heeft een Belgische vriendin, met wie hij zijn verder leven wil uitbouwen. Er werden reeds stappen gezet om een wettelijk samenwonen te bekomen.

Het verzoek van partijen is thans in onderzoek. Verzoeker ziet niet in op welke reden dit wettelijk samenwonen verboden zou worden. Verzoeker dient minstens de kans te krijgen om in België de beslissing van het Parket van West-Vlaanderen, afdeling Brugge af te wachten.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan

zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)."

3.4. Er is een lopend onderzoek naar de verklaring van de wettelijke samenwoning van verzoeker en verzoeker blijft steken in een theoretisch betoog inzake artikel 8 van het EVRM. Hij concretiseert het gezinsleven met zijn partner niet, zodat niet blijkt dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Mocht dit wel het geval zijn, betreft verzoekers situatie alleszins een eerste toelating aangezien er hem geen bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. In zulke situatie geschiedt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, maar moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Artikel 8 EVRM houdt geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

3.5. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die er in se in bestaan om bij zijn partner te blijven met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd, doch waartegen nog een onderzoek naar schijnsamenwoning loopt waardoor deze verklaring nog niet werd geregistreerd, hoewel hij niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, nooit eerder een duurzaam legaal verblijf heeft gekend en zich bij de Belgische autoriteiten voor het eerst heeft aangemeld op 9 september 2015 voor de afsluiting van de wettelijke samenwoning, en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen

verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)). Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt niet in dat de procedure die lopende is bij het parket in het kader van verzoekers verklaring van wettelijke samenwoning ophoudt. Verzoeker kan de afloop van deze procedure afwachten in zijn land van herkomst. Voorts houdt het bevel om het grondgebied te verlaten niet in dat verzoeker gedwongen wordt verwijderd en houdt het evenmin in dat hij voorgoed gescheiden wordt van zijn partner. Het betreft niet meer dan een tijdelijke verwijdering van verzoeker van het Belgisch grondgebied. Eenmaal terug in het herkomstland, staat het verzoeker vrij de geëigende procedure op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven, wat minstens de registratie van de wettelijke samenwoning veronderstelt, een voorwaarde waarvan heden niet blijkt dat ze werd vervuld. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont verzoekende partij dit niet aan (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De Raad wijst er tenslotte nog op dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). De bestreden beslissing verhindert ten slotte ook niet dat in België alsnog een vestigingsprocedure wordt opgestart als de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoeker alsnog wordt geregistreerd.

3.6. De Raad merkt verder op dat verzoeker in gebreke blijft enig begin van bewijs aan te brengen omtrent het bestaan van hinderpalen die verhinderen dat hij zijn gezinsleven verderzet in zijn herkomstland. Het louter plegen dat er geen enkel contact is met het land van herkomst of dat een terugkeer naar het land van herkomst een serieuze stap terug is, volstaat te dezen niet. De loutere omstandigheid dat verzoeker in illegaal verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd en wenst samen te wonen, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten.

3.7. De bindingen met België die verzoeker zou hebben ontwikkeld vanaf zijn aankomst in België in 2015 zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande verblijf toe te staan.

Gelet op de elementen die verzoekers zaak kenmerken, kan er dan ook niet worden vastgesteld dat verweerder is tekort geschoten in zijn positieve verplichtingen in het licht van artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.8. In wat kan worden beschouwd als een derde middel werpt verzoeker op, “*Schending Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.*”

Verzoeker betoogt als volgt:

“In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.

De Raad van State heeft reeds de gelegenheid had om zich verschillende keren uit te spreken omtrent de vereiste van motivering die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van

vreemdelingen door te oordelen dat de vereiste motivering bestaat uit het aangeven in de handeling van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen;

“De vereiste motivering bestaat uit het aanduiden, in de handeling, van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen”(vrije vertaling).

Een stereotiepe motivering kan niet volstaan in dat opzicht.

Er moet echter worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing betekend aan verzoeker volledig stereotiep is. Er blijkt niet uit de beslissing dat de overheden de zorg hebben genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker.”

3.9. Voor zover verzoeker de schending opwerpt van de “Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen”, dient de Raad op te merken dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde omzendbrief schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.10. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

3.11. Verzoeker werpt op dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.12. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij de verplichting op te motiveren in het licht van deze bepaling. Dit is in casu geschied en verwerende partij heeft tevens gemotiveerd aangaande het feit dat verzoeker een vriendin heeft. Hiermee heeft de verwerende partij voldaan aan haar motiveringsplicht. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij tevens de plicht heeft “om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker” doch daargelaten de vaststelling dat verzoeker nalaat te specificeren wat de grondslag is van deze verwachting, laat hij na te duiden wat “de fundamentele rechten van verzoeker” zijn, zodat de Raad dient op te merken dat verzoekers kritiek op dit vlak onvoldoende is uitgewerkt om ontvankelijk te zijn. De opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij in deze om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven als ze vaststelt dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de periode waartoe hij gemachtigd is.

Het derde middel is onontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA